



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **ČD – Informační Systémy, a.s.**, IČO 24829871
sídlem Pernerova 2819/2a, 130 00 Praha 3

zastoupena advokátem Mgr. Štěpán Schenkem
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochorova 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 10. 5. 2021, čj. UOOU-04103/20-12

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí. Má za to, že správní orgány zasáhly do jejího práva na informační sebeurčení a práva na podnikání, neboť se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nepovažuje za veřejnou instituci, resp. za povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákona“).

2. Spornou otázkou před soudem je tedy především to, zda je žalobkyně veřejnou institucí, či nikoli.

II. Dosavadní průběh

3. Hlídač státu, z.ú., požádal 17. 7. 2020 žalobkyni na základě informačního zákona o poskytnutí následujících informací:
 - (i) Plný text posudku či posudků, které má žalobkyně k dispozici v souvislosti s plánovanou koupí společnosti CHAPS spol. s r.o. (dále jen „CHAPS“) a dalších společností ze skupiny CHAPS (ČSAD SVT, Praha, INPROP a SVT Slovakia).
 - (ii) Písemnost či email, kterým bylo zahájeno jednání o koupi společnosti CHAPS a ostatních.
 - (iii) Veškeré podklady zaslané dozorčí radě a představenstvu společnosti České dráhy, a.s., v souvislosti s plánovanou koupí společnosti z bodu (i).
 - (iv) Odhadní a doporučenou částku nákupu společnosti z (i), která byla doporučena ke schválení představenstvu a dozorčí radě žalobkyně a České dráhy, a.s.
 - (v) Konečná cena akvizice společnosti CHAPS a příp. souvisejících dalších společností, struktura ceny v široce chápaném významu (časová výplata, měna, převod aktiv a majetku).
 - (vi) Počet zaměstnanců společnosti CHAPS a dalších spolupracovníků či fyzických osob na fakturu nebo dohodu, a to ke dni akvizice společnosti, k 30. 6. 2018, 31. 12. 2018, 30. 6. 2019, 31. 12. 2019 a 30. 6. 2020.
4. Žalobkyně žádost odmítla. Své rozhodnutí odůvodnila tím, že není povinným subjektem dle § 2 odst. 1 informačního zákona. Nadto považuje požadované informace za součást svého obchodního tajemství, informace by tady nemusela poskytnout ani za předpokladu, že by povinným subjektem byla (§ 9 odst. 1 informačního zákona).
5. Žadatel se proti rozhodnutí 19. 8. 2020 odvolal. Představenstvo žalobkyně napadené rozhodnutí potvrdilo. Toto rozhodnutí však žalovaný v přezkumném řízení prohlásil za nicotné, neboť představenstvo žalobkyně nemělo s ohledem na § 20 odst. 5 informačního zákona pravomoc o věci rozhodovat.
6. Následně rozhodoval o odvolání žadatele z 19. 8. 2020 žalovaný, který rozhodnutí žalobkyně zrušil a věc jí vrátil k novému projednání. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nyní brojí.
7. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně je veřejnou institucí, neboť u ní převažují veřejné prvky ve smyslu judikatury ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Zároveň uvedl, že žalobkyně dostatečně nezdůvodnila, z jakého důvodu by požadované informace měly naplňovat všechny znaky obchodního tajemství.

III. Žalobní argumentace

8. Žalobkyně předně poukázala na svoji specifickou pozici – jednak je adresátem ukládané povinnosti (tedy účastníkem řízení svého druhu), jednak vystupuje jako správní orgán 1. stupně (alespoň dle názoru žalovaného). Pokud by bylo žalobkyni při soudního přezkumu odepřeno postavení účastníka *sui generis*, tak by došlo k neospravedlnitelnému zásahu do jejích práv. Z tohoto důvodu je přesvědčena, že je aktivně legitimována k podání žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

9. K meritu věci uvedla, že rozhodnutí je nezákonné, ba dokonce nicotné, neboť žalovaný neměl pravomoc rozhodnutí vůbec vydat, neboť žalobkyně není povinným subjektem dle informačního zákona.
10. Žalobkyně vyšla z nálezů Ústavního soudu z 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Poukázala na to, že je soukromoprávním subjektem, jehož poměry se řídí zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „z. o. k.“). K jejímu založení došlo jinou obchodní společností, tedy bez ingerence státu, který může pouze prostřednictvím společnosti České dráhy, a. s., vykonávat svá akcionářská práva. Orgány žalobkyně jsou voleny podle stanov, nepodléhá žádnému státnímu dohledu. Účelem jejího zřízení je zisk, nikoliv plnění veřejných cílů. Nedisponuje ani nehopodaří s veřejnými prostředky, ani se nijak nepodílí na výkonu veřejné moci. Poskytnutím informací by mohlo dojít k znevýhodnění pozice žalobkyně na trhu. Je tedy nutno reflektovat její právo podnikat, které nemůže být upozaděno před právem na informace.
11. Žalobkyně dále odkázala na nález Ústavního soudu z 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ze kterého vyplývá, že zásadně nelze přiznat postavení veřejné instituce dle § 2 odst. 1 informačního zákona společnosti, jejíž postavení se řídí z. o. k.
12. Žalobkyně je tedy toho názoru, že u ní nejsou splněna všechna kritéria vymezená judikaturou Ústavního soudu. Nejvíce přitom zdůraznila páté kritérium judikatorního testu, tedy účel dané instituce, který dle jejího názoru může převážet nad ostatními.
13. Dále žalobkyně konstatovala, že požadované informace naplňují všechny znaky obchodního tajemství, tudíž se na ně vztahuje výjimka z povinnosti informace poskytnout dle § 9 odst. 1 informačního zákona.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhl, aby ji soud zamítl.
15. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí a zdůraznil, že řádně posoudil všechny aspekty žalobkyně a na jejich základě dospěl k závěru o jejím převažujícím veřejném charakteru. Stát se sice jako společník musí řídit soukromým právem, ale nadále skrz výkon svého vlastnického práva naplňuje veřejné politiky. Stát určuje prostřednictvím Českých drah, a. s., kdo bude členem představenstva a dozorčí rady žalobkyně, má tedy výlučný vliv na vytváření jejích orgánů. České dráhy, a. s., jsou ovládající osobou žalobkyně, a stát proto skrze tuto společnost vykonává efektivní dohled nad činností žalobkyně. U žalobkyně zároveň převažují činnosti s veřejným přesahem, neboť většinu svých služeb poskytuje společností Skupiny České dráhy.
16. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně běžně zveřejňuje smluvní dokumenty v Registru smluv a poukázal na zákonnou úpravu tohoto registru. Obsáhle se vyjádřil též k náležitostem obchodního tajemství a vysvětlil, proč je přesvědčen, že ani tuto otázku žalobkyně dostatečně neposoudila.

V. Posouzení soudem

17. Ve věci samé rozhodl po veřejném jednání dle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Žalobkyně na jednání setrvala na své žalobní argumentaci. Zdůraznila, že není povinným subjektem dle informačního zákona. Kritéria vymezená judikaturou pro posouzení obchodní společnosti jako povinného subjektu je třeba posuzovat individuálně a dle jejich důležitosti. Žalobkyni založila soukromá obchodní společnost. Pohybuje se v konkurenci na trhu, nepodílí se na výkonu veřejné moci, ani neplní veřejný účel. Jejími konkurenty jsou všechny společnosti, které se zabývají vývojem softwarových systémů, a žalobkyni neplynou žádné výhody z toho, že jejím ultimativním vlastníkem je Česká republika. Žalobkyně nepovažuje za spravedlivé, aby byla proti svým konkurentům znevýhodňována tím, že bude považována za povinný subjekt.
19. Žalobkyně navrhl, aby soud provedl k důkazu výpisy z obchodního rejstříku jejích přímých konkurentů, dokumentů ze sbírky listin a jejich webovými stránkami. Těmito důkazy chtěla prokázat své tvrzení, že jde o konkurenty žalobkyně, kteří se liší pouze v osobě ultimativního vlastníka.
20. Žalovaný na jednání také setrval na své argumentaci. Žalobkyni je s ohledem na judikatorní závěry nutné považovat za povinný subjekt. Žalovaný byl tudíž o odvolání proti rozhodnutí žalobkyně příslušný rozhodnout. Zdůraznil, že České dráhy vykonávají působnost valné hromady žalobkyně a jsou její ovládající osobou. Žalobkyně zveřejňuje smlouvy v registru smluv a velká část její činnosti spočívá v poskytování služeb Českým drahám a veřejnosti. Konkurenceschopnost žalobkyně chrání ustanovení informačního zákona upravující např. ochranu obchodního tajemství.
21. Soud provedl dle § 52 odst. 1 *in fine* s. ř. s. důkaz *informací o existenci koncernu ČD* na čl. 38-39 (dostupné online na <https://www.cdis.cz/informace-o-existenci-koncernu-cd-668/>), *výpisem z obchodního rejstříku společnosti České dráhy, a. s.* na čl. 40-42, *výpisem z obchodního rejstříku společnosti ČD - telematika a. s.* na čl. 43-44, *notářským zápisem NZ 69/2011, N 86/2011 – zakladatelskou listinou žalobkyně* na čl. 45-54, *notářským zápisem NZ 193/2012, N 213/2012* na čl. 55-62. Zjistil z nich následující skutečnosti (oba notářské zápisy jsou dostupné online ve sbírce listin žalobkyně).
22. Žalobkyně informuje na svých webových stránkách o existenci koncernu a o tom, že je podrobena jednotnému řízení společnosti České dráhy, a. s. (*informace o existenci koncernu ČD*). Jediným akcionářem společnosti České dráhy, a. s., je Česká republika (*výpis z obchodního rejstříku této společnosti*). České dráhy, a. s., jsou jediným společníkem společnosti ČD – Telematika a. s. (*výpis z obchodního rejstříku této společnosti*). Společnost ČD – Telematika a. s. založila v souladu s rozhodnutím valné hromady 17. 3. 2011 žalobkyni (*zakladatelská listina žalobkyně*). Akcie žalobkyně byly následně převedeny na České dráhy, a. s., která též změnila firmu žalobkyně do současné podoby (*notářský zápis NZ 193/2012, N 213/2012*).
23. Soud na jednání zamítl žalobkyniny návrhy na provedení dokazování dokumenty, které se týkají jejích konkurentů. Soud nepovažoval provedení těchto důkazů s ohledem na své právní závěry uvedené níže za potřebné. Soud nemá pochyb o tom, že žalobkyně má ve svém podnikání konkurenty z řad soukromoprávních subjektů, jež nejsou povinnými osobami dle informačního zákona. Tato skutečnost však není podstatná pro posouzení žalobkynina postavení dle informačního zákona. Argumentace případným znevýhodněním žalobkyně vůči jejím konkurentům míří na ochranu případného obchodního tajemství,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kteřé však nebylo doposud předmětem posouzení ze strany žalovaného a ani soud tuto otázku v nyní rozhodované věci podrobně nezkontrolá (viz dále část V.C odůvodnění).

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
25. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná. V tomto ohledu je nutno reflektovat specifickou pozici žalobkyně, která vyplývá z toho, že rozhodovala v pozici správního orgánu 1. stupně, nicméně se zároveň jedná o obchodní společnost. Tyto subjekty „*mají ve vztahu k poskytování informací vlastní subjektivní práva, nevystupují tedy jen jako svazek kompetencí určitého typu*“ (k tomu srov. rozsudek NSS z 30. 11. 2021, čj. 10 As 450/2021-32, bod 11). Byť žalobkyně vystupovala v roli správního orgánu 1. stupně, došlo rozhodnutím žalovaného k zásahu do její právní sféry. Za této situace je žalobkyně aktivně procesně legitimována k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s., opačný výklad by mohl vést až k protiústavnosti (k tomu srov. rozsudek NSS z 19. 11. 2020, čj. 10 As 244/2020-40, č. 4112/2021 Sb. NSS, bod 19).
26. Žaloba není důvodná.

V.A Obecně k pojmu veřejná instituce

27. Dle § 2 odst. 1 informačního zákona jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Veřejná instituce je neurčitý právní pojem. Při určování obsahu tohoto pojmu je nutno vyjít z bohaté judikatury, a to především Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.
28. Stěžejním rozhodnutím je v této věci náleží Ústavního soudu z 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, *Letiště Praha*. V něm soud vytvořil pětistupňový test:
- (i) Způsob vzniku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti veřejnoprávního prvku).
 - (ii) Hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové části či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce).
 - (iii) Subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli).
 - (iv) Existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence či neexistence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci).
 - (v) Veřejný nebo soukromý účel (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).

Pro to, aby byla společnost hodnocena jako veřejná instituce, přitom postačí převaha znaků. Veřejná instituce tedy nemusí splňovat všechny typické znaky pro veřejnou instituci a naopak.

29. Judikatura Ústavního soudu i NSS následně prošla postupnými korekcemi a upřesňováním těchto závěrů, přičemž pro postavení obchodní společnosti je zásadní zejména náleží z 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, *ČEZ*.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

30. Soud nepovažuje za potřebné zde podrobně rekapitulovat judikatorní vývoj k této otázce. Přehledný a zevrubný popis lze nalézt např. v rozsudku NSS z 27. 2. 2020, čj. 8 As 145/2018-61, body 24 a násl., na který zdejší soud odkazuje. Pod nyní posuzovanou věc je podstatné, že „*k určení toho, zda lze obchodní společnost podřadit pod pojem „veřejná instituce“ podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být (kumulativně) splněna jak kritéria uvedená v nálezu ČEZ (v bodech 70 a 71 tohoto nálezu), tak kritéria veřejné instituce, jak byla definována v nálezu Letiště Praha*“ (srov. rozsudek NSS z 27. 2. 2020, čj. 8 As 145/2018-61, bod 32).
31. Judikatura na výše uvedeném podkladu dospěla k závěru, že veřejnou institucí je např. Havířovská teplárenská společnost, a. s. (srov. rozsudek NSS z 25. 3. 2022, čj. 5 As 328/2021-25), Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost (srov. rozsudek NSS z 19. 10. 2011, čj. 1 As 114/2011-121), a České dráhy, a. s. (rozsudky NSS z 8. 9. 2011, čj. 9 As 48/2011-129, a již citovaný čj. 8 As 145/2018-61).

V.B Žalobkyně je veřejnou institucí

32. Žalobkyně je obchodní společností. Z judikatury shrnuté výše plyne, že aby žalobkyně byla povinným subjektem, musí akcie či podíly obchodní společnosti ze 100 % vlastnit stát či územní samosprávný celek a zároveň musí být splněna kritéria vymezená v nálezu *Letiště Praha* (srov. rozsudek NSS z 8. 4. 2020, č. j. 10 As 227/2018-41, bod 18). Soud se nejprve zabýval vlastnickými vztahy.
33. Jediným akcionářem žalobkyně je společnost České dráhy, a. s. Tato společnost může uplatňovat rozhodující vliv, a je tedy osobu ovládající ve vztahu k žalobkyni. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobkyně je podrobena jednotnému řízení společnosti České dráhy, a. s., a je tak součástí koncernu, který žalobkyně rovněž veřejně deklaruje dle § 79 odst. 3 z. o. k.
34. Jediným akcionářem společnosti České dráhy, a. s., je ČR, která v ní může uplatňovat rozhodující vliv. České dráhy, a. s., je dle konstantní judikatury veřejnou institucí dle § 2 odst. 1 informačního zákona. Žalobkyně je tudíž vlastněna státem prostřednictvím společnosti České dráhy, a. s. Kritérium nálezu ČEZ je splněno, neboť žalobkyně je zprostředkovaně ze 100 % vlastněna státem. Dle judikatury přitom právě taková „nepřímá“ majetková účast postačí: „*samotná, zprostředkovanost*“ *však nic nemění na tom, že v obou případech je to výlučně veřejnoprávní korporace, které ve výsledku jdou přímo nebo nepřímo k tíži veškeré tyto právní následky. V daném případě není jiný než veřejnoprávní korporací - byť i nepřímo - ovládaný soukromoprávní subjekt, na který by právní následky spojené s postavením stěžovatelky jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. dopadaly*“ (nález z 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 1262/17).
35. Soud se dále zabýval kritérii, které vymezil Ústavní soud v nálezu *Letiště Praha*.
36. K posouzení jednotlivých kritérií považuje zdejší soud za podstatné předeslat dvě věci: 1) majetková účast a role státu ve vztahu k žalobkyni popsána výše má zásadní vliv na většinu z posuzovaných kritérií; 2) NSS v nedávném rozsudku ze 4. 5. 2022, čj. 3 As 46/2022-42, posuzoval, zda je veřejnou institucí společnost Pražská strojírna a. s., přičemž dospěl k závěru, že tomu tak je. Jeho úvahy o naplnění jednotlivých kritérií jsou inspirativní též pro posouzení nynější věci a soud na ně v podrobnostech odkazuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

37. První kritérium se týká způsobu vzniku žalobkyně. Ta byla založena 17. 3. 2011 soukromoprávním jednáním – zakladatelskou listinou dle § 172 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Toto jednání učinila společnost ČD – Telematika a. s., která byla tehdy jedinou akcionářkou žalobkyně. Jediným akcionářem zakladatele byla společnost České dráhy, a. s. Ačkoliv se tedy jedná o soukromoprávní jednání, měla na něj zásadní vliv skutečnost, že jej učinila zprostředkovaně ČR jako jediný akcionář Českých drah, a. s., která též vykonávala působnost valné hromady. S ohledem na tento rozhodující vliv státu je první kritérium splněno.
38. Z obdobných důvodů je splněno i druhé a třetí kritérium. Zřizovatelem žalobkyně je zprostředkovaně ČR (druhé kritérium), která též nepřímým, kdo vytváří orgány žalobkyně, jak vyplývá z § 12 odst. 1 ve spojení s § 44 odst. 1 a § 421 odst. 2 písm. e) a f) z. o. k. (třetí kritérium).
39. Čtvrtým kritériem je existence dohledu nad činností žalobkyně. I toto kritérium je splněno.
40. ČR je ve vztahu k žalobkyni ovládající osobou, byť může vykonávat „pouze“ vliv nepřímý. To platí tím spíš, že je žalobkyně podrobena jednotnému řízení v rámci koncernu, ve kterém je řídící osobu právě společnost České dráhy, a. s. Za obdobných skutkových okolností dospěl NSS k závěru, že hlavní město Praha efektivně ovládá společnost Pražská plynárenská Servis distribuce, a.s., člena koncernu Pražská plynárenská, a. s. (srov. jeho rozsudek z 22. 2. 2017, čj. 7 As 349/2016-23, bod 30).
41. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že nad ní stát nevykonává dohled. Žalobkyně totiž nepřipadně zužuje dohled pouze na vrchnostenský. Takový závěr ovšem neodpovídá tomu, jak dohled vnímá konstantní judikatura: *„Na rozdíl od žalovaných Nejvyšší správní soud neinterpretuje dohled definovaný Ústavním soudem jako nutně vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled, který může konkrétní subjekt (zde první žalovaný) vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu (zde druhému žalovanému), byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku. První žalovaný pak jako jediný akcionář druhého žalovaného může vykonávat dohled nad jeho činností prostřednictvím jím, resp. valnou hromadou volených orgánů společnosti i bezprostředně v rámci výkonu svých akcionářských práv“* (srov. rozsudek NSS z 29. 5. 2008, čj. 8 As 57/2006-67). Tento závěr přetrval i v pozdější judikatuře NSS (srov. např. již citovaný rozsudek čj. 7 As 349/2016-23, jehož závěry potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu z 27. 3. 2019, sp. zn. I. ÚS 1262/17, rozsudek NSS z 22. 6. 2021, čj. Komp 2/2020-44, č. 4230/2021 Sb. NSS, bod 20, a již citovaný rozsudek čj. 3 As 46/2022-42, bod 48 a 49). Žalobkyně této „nevrchnostenské“ formě dohledu jistě podléhá, jak vyplývá ze shora popsaného vztahu mezi ovládající a ovládanou osobou.
42. Pátým kritériem je otázka posouzení veřejného nebo soukromého účelu žalobkyně. Soud je přesvědčen, že toto kritérium, které žalobkyně akcentovala, je přinejmenším do jisté míry splněno. Společnost České dráhy, a. s., plní veřejný účel [nejen obecným poskytováním železniční dopravy ale též provozováním železniční dopravy ve veřejném zájmu dle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy a státní organizaci Správa železniční dopravní sítě]. Zároveň lze opět vyjít z toho, že žalobkyně tvoří se společností České dráhy, a. s., koncern, jehož účelem je dlouhodobé prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky (§ 79 odst. 2 z. o. k.). Tento

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

společný koncernový zájem je ovlivněn tím, že řídící osobu koncernu efektivně ovládá ČR. V této souvislosti lze tedy plně souhlasit s citací, na níž poukázal v napadeném rozhodnutí žalovaný: „*Stát je v SOE [State-Owned Enterprise – pozn. soudu] společníkem a musí ctít při výkonu svých podílů režim soukromé práva, nicméně proč a jak se vnitřně o konkrétním výkonu rozhodne, je jeho věcí, resp. je omezen právě (svým) účelem, tj. naplňováním veřejných politik. Stát je sice soukromý společník a musí se i vůči SOE a dalším jejím společníkům chovat v souladu se soukromým právem, nicméně coby vlastník je stále státem a měl by ctít pravidla a standardy výkonu veřejné moci, resp. veřejných politik. Pokud bychom to vzali obrazně, pro tvorbu vnitřní vůle toho, jak bude stát vykonávat své postavení společníka, platí regulace veřejného práva a veřejných politik, pro samotný výkon tohoto postavení, tedy vnější vůli, již nikoliv a stát se posouvá do sféry soukromého práva.*“ (Csach, K., Havel, B., ed. *Corporate governance společností s účastí státu*. Praha: Wolters Kluwer, 2020, s. 15).

43. Tyto závěry rovněž potvrzuje Výroční zpráva žalobkyně za 2019 založená ve správním spise. Ta na str. 11 uvádí: „*ČD-IS koordinuje svou obchodní strategii se záměry Skupiny ČD i skupinou ČD-IS.*“ Rovněž lze citovat ze str. 33 této výroční zprávy, kde se uvádí: „*Společnost ČD – Informační systémy a.s. plní ve struktuře vztahů osob ovládaných společnostmi České dráhy a.s. úlohu hlavního poskytovatele ICT služeb*“, přičemž „*převážnou část portfolia tvoří služby poskytované společností ze Skupiny České dráhy*“ (str. 11 výroční zprávy). Žalobkyně tedy vykonává v rámci koncernové struktury velké množství činností převážně pro České dráhy, a. s., kterými sleduje nepochybně nejen svůj vlastní zájem, ale i zájem koncernový, který, jak výše vyloženo, musí nutně sledovat také zájem veřejný.
44. Ačkoliv je tedy žalobkyně soukromoprávním subjektem, jehož posláním je primárně podnikatelská činnost, nelze odhlédnout od toho, že zastává též společensky významnou veřejnou úlohu. Ve spojení s naplněním ostatních kritérií svědčí i společensky významná úloha žalobkyně o tom, že je veřejnou institucí (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 3 As 46/2022-42, bod 51).
45. Lze tak shrnout, že u žalobkyně jsou splněny jak rozhodné podmínky dle nálezu ČEZ tak nálezu *Letiště Praha*. Žalobkyně je proto veřejnou institucí dle § 2 odst. 1 informačního zákona a žalovaný tuto otázku posoudil zcela správně.

V.C Otázka obchodního tajemství bude posouzena v dalším řízení

46. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nesprávně posoudil povahu informací jako obchodního tajemství dle § o. z.
47. K tomu soud ve stručnosti konstatuje, že posouzení takové otázky mu nyní nepřísluší, neboť žalovaný postavil své rozhodnutí na tom, že se žalobkyně je povinným subjektem. Jeho úvahy, jak by měla žalobkyně postupovat a jak by měla odůvodnit své rozhodnutí, pokud dospěje k tomu, že požadované informace jsou skutečně obchodním tajemstvím, jdou nad rámec zrušujícího důvodu.
48. Soud s obecným vymezením, které žalovaný vtělil do napadeného rozhodnutí, souhlasí a bude nyní na žalobkyni, aby žádost opětovně vyhodnotila, tentokrát již s vědomím toho, že je povinným subjektem. Pokud dospěje k tomu, že požadované informace tvoří obchodní tajemství, svůj závěr náležitě odůvodní.

VI. Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

49. Žalovaný dospěl ke zcela správnému závěru, že žalobkyně nesprávně vyložila pojem veřejná instituce. Žalobní argumentace není důvodná, proto soud výrokem I. žalobu zamítl postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. září 2022

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.